

Sygn. akt I C 858/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Kaźmierczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 r. w G.

sprawy z **powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**

przeciwko S. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz pozwanego S. G. kwotę 3 617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 858/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. dnia 15 września 2017 roku wniósł tut. Sądu o zasądzenie od pozwanego S. G. kwoty 26.425,14 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 11.651,00 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego kosztami procesu. Uzasadniając strona powodowa podniosła, iż dochodzona przez nią w postępowaniu wierzytelność wynika z niewywiązania się przez pozwanego z zapłaty kwoty wynikającej z zawarcia w dniu 14 marca 2008 r. między pozwanym a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K., umowy pożyczki nr (...). Z uwagi na rażące naruszenia umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana. W związku z brakiem spłaty należności, poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie, po nadaniu klauzuli wykonalności, wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Strona powodowa podniosła, iż na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 19 lipca 2013 roku nabyła wierzytelność od poprzednika prawnego. Na dochodzone przez powoda roszczenieskładają się następujące kwoty: 11.651,00 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 6.923,24 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 462,92 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 214,26 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 6.573,72 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału naliczonych od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Powód wskazał, że bezskutecznie wezwał pozwanego do zapłaty należności.

Sąd, rozpoznając przedmiotową sprawę pod sygn. akt I Nc (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w całości uwzględniając roszczenie strony powodowej.

Od wydanego nakazu zapłaty powód złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie pozwanego świadczenie objęte żądaniem pozwu jest przedawnione, a w przedmiotowej sprawie nie doszło do przerwania lub zawieszenia biegu przedawnienia.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2008 r. pomiędzy S. G. a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa o pożyczkę pieniężną nr (...). Zgodnie z umową, pożyczkobiorcy została udzielona pożyczka w łącznej wysokości 15.522,10 zł, a pożyczkobiorca zobowiązał się do jej spłaty w 36 ratach począwszy od 15 kwietnia 2015 r. do 15 marca 2011 r.

/Dowody: umowa pożyczki nr (...) (k.23-33)/.

W związku z brakiem spłaty kredytu przez pozwanego, pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. pismem z dnia 16 maja 2009 r. wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki nr (...) i postawił pozostałą do spłaty kwotę w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 30 czerwca 2009 r. Jednocześnie pierwotny wierzyciel poinformował, że zadłużenie na dzień 30 czerwca 2009 r. wynosi 12.069,14 zł. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty zadłużenia.

Dnia 28 stycznia 2010 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr 197660937/2010. Postanowieniem z dnia 13 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt II Co (...) nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) na rzecz wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. przeciwko dłużnikowi S. G..

/Dowody: wypowiedzenie z dnia 16.05.2009 r. (k. 34), bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (k.35), postanowienie z dnia 13.05.2010 r. (k. 35v-36)/.

Dnia 19 lipca 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności pismem z dnia 19 lipca 2013 r.

/Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 19 lipca 2013 r. (k. 14-16), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu (k. 24), zawiadomienie z dnia 19.07.2013 r. (k. 37-39)/.

Powód dokonał wyliczenia należnych od pozwanego odsetek z tytułu braku spłaty należności wynikającej w umowie nr (...), które na dzień 14 września 2017 r. wyniosły 139,436.573,72 zł.

/Dowód: wyliczenie odsetek, k. 40/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, których treść ani autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie należy wskazać, iż poza sporem w sprawie było, iż w dniu 14 marca 2008 r. pomiędzy S. G. a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa o pożyczki pieniężnej nr (...). Bezsporną była również okoliczność zawarcia w dniu 19 lipca 2013 r. przez stroną powodową a (...) Bankiem (...) w W. umowę przelewu wierzytelności, wynikającej z ww. umowy.

Spór sprowadzał się do oceny, czy zasadne jest zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej żądanej pozwem kwoty.

Strona powodowa reprezentowana była przez radcę prawnego i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej, co do konieczności podejmowania czynności procesowych uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć kwestię ewentualnego przedawnienia roszczenia, z uwagi na potencjalny brak konieczności dalszego merytorycznego rozpoznania sprawy.

Zdaniem Sądu pozwany podniósł skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia.

W myśl art. 117 § 1. k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 118 k.c. (obowiązującym w dacie orzekania) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Zgodnie natomiast z regułą zawartą w art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z ww. art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń wynikających z czynności podejmowanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, jaką niewątpliwie jest działalność bankowa wynosi trzy lata – od dnia wymagalności roszczenia.

Zgodnie natomiast z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, bądź przez wszczęcie mediacji.

Z kolei art. 124 § 1 k.c. stanowi, iż po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W ocenie Sądu, w stanie faktycznym rozstrzyganej sprawy uzasadniony był zarzut przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu, gdyż w niniejszej sprawie nie było podstaw do przyjęcia, że doszło do przerwania jego biegu wskutek czynności dokonywanych przez pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K..

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. III CSK 196/14 stwierdził, iż: ” (...) do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których / przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana; po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (124 k.c.), jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.”

Z powyższego jednoznacznie wynika, że do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wskutek czynności dokonywanych przez wierzyciela przed organem egzekucyjnym niezbędna jest nie tylko identyczność przedmiotowa wierzytelności, ale również podmiotowa, tj. identyczność osoby wierzyciela.

Z treści uzasadnienia wskazanego powyżej wyroku Sądu Najwyższego czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (tak m. in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle, o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Tak więc reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione. Jeżeli jednak w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, bo w tym postępowaniu wykluczone są bowiem przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne zaistniałe po wszczęciu egzekucji wymaga nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne, przy czym nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a dopiero następnie klauzulę wykonalności. Wobec następstwa prawnego, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot, w konsekwencji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Powyższe oznacza, że cesjonariusz nabywając po umorzeniu postępowania egzekucyjnego wierzytelność objętą tytułem wykonawczym, nie może korzystać z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji. W rozpatrywanej sprawie zachodzi analogiczna sytuacja, gdyż bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K., a więc przez poprzednika prawnego strony powodowej będącej nabywcą wierzytelności, jak również to pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego przeciwko S. G..

Przerwa biegu przedawnienia w związku z powyższymi czynnościami odnosi zatem skutek wyłącznie co do pierwotnego wierzyciela, a więc (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K.. Zbycie zatem wierzytelności po umorzeniu postępowania egzekucyjnego zainicjowanego przez pierwotnego wierzyciela, powoduje sytuację, w której czynności zmierzające do przerwania biegu przedawnienia wobec nabywcy wierzytelności, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie dotyczą. Zatem w stosunku do strony powodowej przedawnienie nie biegnie na nowo na podstawie art. 124 k.c.

Przedmiotową umowę zawarto w dniu 14 marca 2008 roku. Dnia 16 maja 2009 r. nastąpiło wypowiedzenie umowy, a pozostała do spłaty kwota została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 30 czerwca 2009 r. Zatem przedawnienie rozpoczynało swój bieg od dnia 01 lipca 2009 r. Biorąc pod uwagę fakt, iż roszczenie wynikające z tej umowy było nie tyle świadczeniem okresowym, co roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i w myśl art. 118 k.c. ulegało przedawnieniu trzyletniemu, a tym samym uległo ono przedawnieniu najpóźniej z dniem 01 lipca 2012 r.

Mając powyższe na uwadze okoliczności, Sąd powództwo oddalił, uznając, iż nastąpiło przedawnienie roszczenia, gdyż pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego w Gliwicach dopiero dnia 15 września 2017.

O kosztach postępowania orzeczono z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego (advokata) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego (advokata), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty postępowania złożyły się koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 3.600 zł (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności advokackie, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Grzegorz Korfanty